

Kommunal- og distriktsdepartementet
postmottak@kdd.dep.no

Dette brevet sendes kun med e-post.

Vår ref.
25/2160 - 2

Deres ref
25/2271-2

Dato
06.11.2025

Høringssvar - forslag til endring av forskrift om driftstilskudd til nasjonale minoriteters organisasjoner

Likestillings- og diskrimineringsombudet viser til Kommunal- og distriktsdepartementets forslag til endringer i forskrift for driftstilskudd til nasjonale minoriteters organisasjoner.

Vi har kommentarer på fire områder. Disse er basert på at vi med vårt mandat skal fremme likestilling og hindre diskriminering på alle samfunnsområder. Vi er pådrivere, gir juridisk veiledning og fører tilsyn med blant annet FNs rasediskrimineringskonvensjon (ICERD).

Ombudet er i løpende kontakt med nasjonale minoriteter i dette arbeidet og slik fanger vi opp ulike barrierer mot inkludering og deltakelse som de møter, og også hva som kan være relevante tiltak å sette inn for å fremme likestilling og hindre diskriminering for ulike grupper.

Ombudet er i utgangspunktet positiv til at departementet ønsker å rydde opp i begrepsbruk, samt å tydeliggjøre retningslinjene for tildeling av driftsmidler. Vi er imidlertid av den oppfatning at enkelte av endringsforslagene gir rom for misforståelse og uheldige tolkninger, samtidig som det stilles enkelte krav som i verste fall kan føre til at Norges ivaretagelse av forpliktelser etter Europarådets rammekonvensjon om beskyttelse av nasjonale minoriteter svekkes.

I. Uheldig at ivaretagelse av kultur, språk og egenorganisering kobles til interessepolitisk arbeid overfor myndighetene

I den nye, foreslåtte ordlyden til §1 *Formålet med tilskuddsordningen* heter det at

‘Tilskuddsordningen skal styrke nasjonale minoriteters kultur, språk og egenorganisering gjennom støtte til nasjonale minoriteters organisasjoner, slik at nasjonale minoriteters organisasjoner kan fremme sine interesser overfor myndighetsorganer.’

Ombudet mener at denne foreslåtte endringen er uheldig. Selv om det selvfølgelig også er viktig at tilskuddsordningen bidrar til å styrke nasjonale minoriteters muligheter til å fremme sine interesser overfor myndighetsorganer, er det uheldig at den nye ordlyden ser ut til å verdsette kultur, språk og egenorganisering kun i den grad disse fremmer interessepolitisk arbeid overfor myndighetene. Nasjonale minoriteters kultur, språk og egenorganisering har alle en egenverdi i seg selv. Styrking av disse, uavhengig av hverandre, og uavhengig av interessepolitisk arbeid, er avgjørende viktig for nasjonale minoriteters videre eksistens i Norge, og er vesentlig for Norges oppfyllelse av forpliktelser etter Europarådets rammekonvensjon. De overordnede målene for Norges politikk overfor nasjonale minoriteter er forankret i Europarådets rammekonvensjon om beskyttelse av nasjonale minoriteter og andre internasjonale konvensjoner og er formulert slik i stortingsmelding nr. 12 (2020-2021):

- ‘1. Nasjonale minoriteter deltar aktivt i samfunnet og kan uttrykke og videreutvikle sine språk og sin kultur
2. Nasjonale minoriteter deltar i offentlige beslutningsprosesser
3. Nasjonale minoriteter får gode og likeverdige tjenester¹

Ombudet mener det er viktig at formålsparagrafen gjenspeiler disse overordnede målene for politikken, slik at styrking av kultur, språk og egenorganisering ikke er betinget av eller underlagt andre mål for politikken.

¹ Stortingsmelding nr. 12 (2020-2021), side 5-6

<https://www.regjeringen.no/contentassets/b3beb7e9982f4cd3a6ab324cbe6f3a9b/no/pdfs/stm202020210012000dddpdfs.pdf>

Oppbyggingen av avsnittet etter mal fra eksisterende forskrift fra 2022 kan kanskje være mer hensiktsmessig i denne sammenheng, for eksempel:

‘Tilskuddsordningen skal styrke nasjonale minoriteters kultur, språk og egenorganisering gjennom støtte til nasjonale minoriteters organisasjoner. Tilskuddsordningen skal også bidra til å styrke nasjonale minoriteters evne til å kunne fremme sine egne interesser overfor myndighetsorganer.’

I. Statlig avgrensning av tilhørighet er i strid med Europarådets anbefalinger og stemmer ikke overens med den levde erfaringen til Norges nasjonale minoriteter

I høringsbrevet heter det at

‘Bakgrunnen for forslaget om endring i forskriften er i hovedsak et behov for å tydeliggjøre hvem som er å anse som nasjonal minoritet i Norge og dermed hvilke organisasjoner som kan motta driftstilskudd.’

Ombudet forstår at departementet har sett særlig behov for å justere følgende setning i dagens forskrift fra 2022:

‘Personer som har flyttet til Norge etter 1950, eller deres etterkommere, regnes ikke som å tilhøre eller utgjøre en nasjonal minoritet.’

I høringsbrevet skriver departementet videre:

‘I stedet for å sette et årstall for senere tilflyttede, peker den foreslåtte paragrafen på at enkeltpersoner som flytter til Norge og blir integrert i den opprinnelige nasjonale minoriteten, også kan regnes å tilhøre den aktuelle nasjonale minoriteten.’

Ombudet mener at dette er en svært viktig – og riktig – presisering som departementet kommer med i høringsbrevet og at forskriften bør være i tråd med dette.

Etablert samfunnsforskning legger til grunn en forståelse av identitet, etnisitet og etnisk gruppetilhørighet som dynamiske fenomener som er gjenstand for endring over tid.²

² Se for eksempel: Benedict Anderson, *Imagined Communities*, 2016, Verso Books, og Lila Abu-Lughod, ‘Writing Against Culture’, i Richard G. Fox (red.) *Recapturing Anthropology: Working in the Present*, 1991, Santa Fe: School of American Research Press

Ombudet mener derfor at den foreslåtte ordlyden i andre avsnitt av nye §1a dessverre fortsatt fremstår som problematisk:

‘Etterkommere av en etnisk minoritet som har hatt tilhold i Norge siden starten av 1900-tallet, anses å høre til den aktuelle nasjonale minoriteten i dag. Personer som har flyttet til Norge og blitt integrert i den aktuelle nasjonale minoriteten, for eksempel gjennom familieetablering, regnes også å høre til den aktuelle nasjonale minoriteten. Det samme gjelder personer som har flyttet til, eller tilbake til, Norge som følge av andre verdenskrig og har blitt integrert i den aktuelle nasjonale minoriteten. For øvrig regnes ikke personer som har flyttet til Norge i nyere tid å høre til en nasjonal minoritet i Norge.’

Henvisningen til et konkret årstall er riktignok fjernet i den nye ordlyden, og det anerkjennes at enkeltindivider i visse tilfeller kan tilegne seg tilhørighet i en gruppe. Likevel er det overordnede inntrykket fortsatt at tilhørighet til en av Norges nasjonale minoriteter er betinget en langvarig familietilknytning til landet. Når avsnittet er rammet inn av setningene: ‘Etterkommere av en etnisk minoritet som har hatt tilhold i Norge siden starten av 1900-tallet, anses å høre til den aktuelle nasjonale minoriteten i dag,’ og ‘For øvrig regnes ikke personer som har flyttet til Norge i nyere tid å høre til en nasjonal minoritet i Norge’, skapes det usikkerhet når det gjelder tolkningen av den øvrige teksten i avsnittet og virker til å undergrave intensjonene som departementet selv har løftet frem i høringsbrevet.

Et krav om at enkeltindivider må kunne dokumentere lengre familietilhørighet i Norge, eller gifte seg med en person som oppfyller dette kravet, for å bli akseptert som fullverdig medlem av en av Norges nasjonale minoriteter, vil i praksis ekskludere mange personer som gruppen selv anser som fullverdige medlemmer. Kravet kan i praksis utestenge personer som er fullt integrert og aksepterte som medlemmer i dagens nasjonale minoriteter. Et slikt krav vil sette en brems på den naturlige utviklingen og veksten av nasjonale minoriteter i Norge ved å hindre at personer som flytter til landet kan bli anerkjent som fullverdige medlemmer av minoriteten de tilhører basert på selvidentifikasjon og eventuelt anerkjennelse fra gruppen selv. Ombudet mener at kravet begrenser de nasjonale minoritetenes rett til å definere sin egen identitet og utvikle seg fritt, og at dette dermed representerer et brudd på rammekonvensjonens artikkel 3.1 og artikkel 5.

Ombudet viser her til en veiledende tekst fra Europarådet der rammekonvensjonen tolkes i lys av etablert praksis. I *The Framework Convention: a key tool to managing diversity through minority rights – Thematic commentary No. 4: The scope and*

application of the Framework Convention for the Protection of National Minorities er det et eget avsnitt som omhandler krav om individers tilknytning til et land over tid ('length of residency') som kriterie for identifikasjon som nasjonal minoritet. Her skriver Europarådet eksplisitt at

'The Advisory Committee considers that [...] the length of residency in the country is **not** to be considered a determining factor for the applicability of the Framework Convention as a whole. It has further consistently held that any temporal restrictions should be regarded flexibly and that **distinctions in the treatment of otherwise similar groups based solely on the length of their residency in the territory can be unjust.**' (ombudets utheving)³

Her legger Europarådet til grunn at staten ikke skal forskjellsbehandle mellom en gruppe som forstås å være en nasjonal minoritet og andre grupper som ellers er helt lik denne gruppen ('otherwise similar groups'), med utgangspunkt i hvor lenge de respektive gruppene har hatt tilknytning til landet. I norsk sammenheng har denne presiseringen gjenklang i kapittel 3.2.2 av *St.prp. nr. 80 (1997-98) - Om samtykke til ratifikasjon av Europarådets rammekonvensjon av 1. februar 1995 om beskyttelse av nasjonale minoriteter*, der minoritetsbegrepet defineres nærmere:

'I 1977 framla den italienske juristen Capotorti en studie om rettighetene til personer som tilhører minoriteter, og der inngikk det også et definisjonsforslag som det ofte refereres til i analyser av et generelt minoritetsbegrep.

Han definerte «minoritet» som: «en gruppe tallmessig underlegen resten av befolkningen i staten og i en ikke-dominerende stilling, hvis medlemmer - som er borgere av den aktuelle stat - har etniske, religiøse eller språklige særtrekk som skiller dem fra resten av befolkningen og som viser, om så bare implisitt, en form for solidaritet som er rettet mot det å bevare deres kultur, tradisjoner, religion eller språk." (Uoffisiell norsk oversettelse).'⁴

I lys av dette har ombudet vanskelig for å se at personer med lang familietilknytning til Norge og personer av samme etnisitet som har blitt fullt integrerte i det norske

³ *The Framework Convention: a key tool to managing diversity through minority rights – Thematic commentary No. 4: The scope and application of the Framework Convention for the Protection of National Minorities* (s 13-14, ombudets utheving)

<https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=09000016806a8fe8>

⁴ *St.prp. nr. 80 (1997-98) - Om samtykke til ratifikasjon av Europarådets rammekonvensjon av 1. februar 1995 om beskyttelse av nasjonale minoriteter*, kapittel 3.2.2

<https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/stprp-nr-80-1997-98-/id202013/?ch=3>

minoritetsmiljøet i nyere tid, ikke utgjør én, felles gruppe med 'etniske, religiøse eller språklige særtrekk som skiller dem fra resten av befolkningen'.

Ombudet tror det er klargjørende å skille mellom kravene som legges til grunn for at en gruppe - *som gruppe* - skal kunne anerkjennes som nasjonal minoritet, og de vurderingene rundt gruppetilhørighet som berører enkeltindividene som til enhver tid utgjør disse gruppene i dag. Kapittel 3.3.2 i *St.prp. nr. 80 (1997-98) - Om samtykke til ratifikasjon av Europarådets rammekonvensjon av 1. februar 1995 om beskyttelse av nasjonale minoriteter* slår fast at tilknytning til landet over tid har relevans når det gjelder hvilke grupper – *som grupper* - som skal betegnes som nasjonale minoriteter:

'Det er enighet om at det må stilles et krav om at **gruppen** har opprinnelig eller langvarig tilknytning til den aktuelle stats territorium. Dette innebærer at relativt nyankomne innvandrere og deres etterkommere ikke anses å utgjøre nasjonale minoriteter i konvensjonens forstand.' (ombudets utheving)⁵

Ombudet mener at krav som stilles til en gruppe *som gruppe* ikke kan heftes til medlemmene av gruppen. Det følger av dette, at staten derfor ikke kan vektlegge blodsband eller tilknytning til landet over tid når gruppen selv skal vurdere og definere hvilke personer som tilhører gruppen. Kriteriene for gruppetilhørighet er det gruppene og deres medlemmer selv som har rett til å definere, ikke staten.

Ombudet er kjent med at det selvfølgelig er situasjoner der det er riktig og nødvendig at staten påberoper seg retten til å identifisere og avgrense hvem som hører til en bestemt gruppe. Et eksempel som berører noen av gruppene omfattet av denne høringen, er restitusjonsoppgjøret etter Holocaust. Her var det avgjørende at staten kunne identifisere hvem som hadde krav på erstatning i lys av tapte verdier, på bakgrunn av kjennskap til bestemte personer som var rammet og deres etterkommere. Tildeling av driftsmidler i lys av statens forpliktelser etter rammekonvensjonen er ikke en slik situasjon. Formålet med sikring av støtte til nasjonale minoriteter og deres organisasjoner i dag er behovet for å ivareta og sikre vilkår for bevaring og utvikling av gruppenes språk, kultur og deltagelse i samfunnet. I motsetning til et restitusjonsoppgjør, som handler om tilbakeføring av begrensede verdier av en bestemt størrelse til en avgrenset gruppe individer, er det her snakk om fordeling av midler i lys av konkrete og komplekse behov til et (forhåpentligvis) voksende populasjon, som i dag har behov for støtte til egenorganisering for å

⁵ *St.prp. nr. 80 (1997-98) - Om samtykke til ratifikasjon av Europarådets rammekonvensjon av 1. februar 1995 om beskyttelse av nasjonale minoriteter*, Kapittel 3.3.2

motarbeide effektene av fornorskning og/eller andre former for ekskludering eller assimilering.

Ombudet mener derfor at departementets behov for å definere hvilke grupper som er å anse som nasjonale minoriteter langt på vei ivaretas med utgangspunkt i første setning av § 1 a:

‘Følgende regnes som nasjonale minoriteter: jøder, romer, kvener/norskfinner, romanifolk/tatere og skogfinner.’

Dette er i tråd med *St.prp. nr. 80 (1997-98) - Om samtykke til ratifikasjon av Europarådets rammekonvensjon av 1. februar 1995 om beskyttelse av nasjonale minoriteter*⁶ og *Innstilling fra utenrikskomiteen om samtykke til ratifikasjon av Europarådets rammekonvensjon av 1. februar 1995 om beskyttelse av nasjonale minoriteter*⁷ samt *Stortingsmelding 12 (2020-2021)- Nasjonale minoriteter i Norge: En helhetlig politikk*.

I sistnevnte tekst slås det fast at

‘En nasjonal minoritet er en etnisk, religiøs og/eller språklig minoritet med langvarig tilknytning til landet. I Norge er det kvener/norskfinner, jøder, skogfinner, romer og romanifolk/tatere som har status som nasjonale minoriteter.’⁸

Ombudet mener det kan være en fordel om forskriften også viser til at det er gruppene og deres medlemmer selv som definerer til enhver tid hvem som er å anse som medlemmer. Dersom departementet mener det er viktig å ha større klarhet i spørsmålet om tilhørighet til minoriteten i forbindelse med saksbehandling av tilskudd, anbefales det at departementet oppretter en egen referansegruppe for hver av de respektive gruppene som kan veilede i tvilsspørsmål. Her vil det være viktig å inkludere personer som representerer bredden i gruppene.

⁶ <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/stprp-nr-80-1997-98-/id202013/?ch=1>

⁷ <https://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Innstillinger/Stortinget/1998-1999/inns-199899-055/>

⁸ *Stortingsmelding 12 (2020-2021)- Nasjonale minoriteter i Norge: En helhetlig politikk*, side 5.

<https://www.regjeringen.no/contentassets/b3beb7e9982f4cd3a6ab324cbe6f3a9b/no/pdfs/stm202020210012000dddpdfs.pdf>

II. Kravene til organisasjoner som kan søke driftstilskudd skaper en for høy terskel for dagens grupper

I §2 ramses det opp et sett av kriterier som må oppfylles for å kvalifisere for driftstilskudd. Ombudet mener at flere av disse kriteriene er problematiske og i praksis gjør det umulig for relevante organisasjoner å oppnå støtte. Dette er svært uheldig i lys av formålet med driftstilskuddsordningen. Flere av kriteriene bygger også på en sementering av gruppens tidligere praksis, og tar ikke nok høyde for endring og utvikling over tid, noe som er et av de grunnleggende formålene med rammekonvensjonen.

Følgende krav ansees å være problematiske:

c. ikke har religiøs eller partipolitisk virksomhet som sitt hovedformål

For jøder, som omfatter en gruppe som defineres både som etnisk- og religiøs minoritet, er dette kravet svært problematisk, i og med at jødisk religion er en sentral del av jødisk identitet, kultur og sosialt liv. I motsetning til majoritetskulturens skille mellom 'religion' og 'hverdagsliv', kjennetegnes jødedommen av et verdensbilde der religiøsitet og åndelighet er integrerte deler av dagliglivet. I dag oppgir mange jøder at samfunnsengasjement er en grunnleggende del av deres jødiske tro.⁹

Religion kan også spille en viktig rolle i kulturen til landets øvrige nasjonale minoriteter, både ved livssyklusmarkeringer og høytider, og som viktig rammeverk for den enkeltes samfunnsengasjement.

For å unngå at kravet ikke oppleves som en reell barriere mot styrking av organisasjonslivet i tråd med rammekonvensjonens formål, kan det være hensiktsmessig at ordet 'religiøs' byttes ut med ordet 'forkynnende'.

f. har minst 100 tellende medlemmer

Samtlige grupper som utgjør Norges nasjonale minoriteter er svært små. Krav til at en organisasjon må kunne vise til minst 100 medlemmer vil i mange, om ikke de fleste, sammenhenger være vanskelig eller ikke mulig å oppnå. Europarådet advarer at krav om tallfesting kan i praksis hindre staten i å oppfylle sine plikter:

'[A]ccess to minority rights in general must not be impeded through the use of numerical criteria. [The advisory committee] has expressed its deep concern, for instance, when Roma have been excluded altogether from the scope of

⁹ <https://www.myjewishlearning.com/article/tikkun-olam-repairing-the-world/>

application of the Framework Convention and thereby entirely denied protection as a national minority, because of the fact that they live territorially dispersed and not settled in substantial numbers anywhere in the country.’¹⁰

Ombudet ønsker også å trekke frem at aktiviteter organisert av en mindre organisasjon vil i mange sammenhenger kunne komme flere personer til gode enn organisasjonens medlemmer, og dermed likevel fremme formålene med tilskuddsordningen.

Selv om det åpnes for at kravet om 100 medlemmer kan fravikes ‘når det gjelder de tallmessig minste minoritetene og i tilfeller hvor det ikke finnes andre organisasjoner innenfor den aktuelle minoriteten’, mener ombudet at kravet kan undergrave nye initiativ og hemme utviklingen av ulike minoritetsstemmer innad i gruppene.

Ombudet viser til prinsippet om at det skal være lav terskel for å søke midler, jfr Kultur- og likestillingsdepartementets veileder *Forenkling av statlege tilskotsordningar for frivillige organisasjonar*:

‘Det overordna målet er at det skal bli enklare for frivillige organisasjonar å søke og rapportere på statlege tilskot. Slik kan frivillige organisasjonar bruke mindre tid på administrasjon og meir tid til aktivitet.’¹¹

Kravet om at organisasjoner må beskrive årsaken til at de har færre enn 100 medlemmer virker unødvendig byråkratisk når man fra før av er kjent med at det er snakk om små grupper.

g. har et sentralt medlemsregister som inneholder medlemmenes navn, adresse, fødselsår og eventuell tilknytting til lokallag

Grunnet frykt for forfølgelse basert i grove historiske overgrep er det mange medlemmer av Norges nasjonale minoriteter som ikke ønsker å engasjere seg i organisasjonsliv dersom det innebærer at deres personopplysninger registreres. Det fremstår dermed problematisk å stille krav om medlemsregistre overfor organisasjoner som organiserer personer med denne historikken.

¹⁰ *The Framework Convention: a key tool to managing diversity through minority rights – Thematic commentary No. 4: The scope and application of the Framework Convention for the Protection of National Minorities*, side 14.

<https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=09000016806a8fe8>

¹¹ *Forenkling av statlege tilskotsordningar for frivillige organisasjonar* <https://tilskudd.lottstift.no/forenkling-av-statlige-tilskuddsordninger-for-frivillige-organisasjoner>

Kravet om å sikre korrekte medlemsopplysninger kan også representere en unødvendig og uforholdsmessig byrde. Ombudet viser igjen til prinsippet om at det skal være lav terskel for å søke midler.

h. er landsdekkende eller dekker et større geografisk område der minoriteten har historisk tilhold

På grunn av fornorskningspolitikk og andre statlige overgrep er det flere grupper som verken er landsdekkende eller opererer i områder der de har hatt historisk tilhold. Ombudet vil her påpeke at Europarådets veiledning er kritisk til vektlegging av tilstedeværelse i historiske bosettingsområder i situasjoner der dette kan undergrave gruppens rettigheter:

'The Advisory Committee has further criticised situations in which imposed differentiations between members of a group based on territorial features lead to a weakening of a group and, as a result, to the reduced access to rights for persons belonging to that national minority. It has in particular argued that demographic changes over time must be taken into account. Increased mobility in many countries has resulted in a high number of persons belonging to national minorities moving from areas of their traditional settlement to other regions that offer more favourable economic conditions or educational opportunities, such as industrialised areas or urban centres. While residence in a specific area might thus be conducive to the more effective enjoyment of some minority rights, it must not result in the arbitrary denial of the enjoyment of all minority rights.'¹²

Ombudet mener at alle forsøk på å etablere organiserte former for aktiviteter, også de som er geografisk begrenset, eller som bryter med historiske mønstre, bør vurderes for tilskudd.

¹² *The Framework Convention: a key tool to managing diversity through minority rights – Thematic commentary No. 4: The scope and application of the Framework Convention for the Protection of National Minorities*, side 14.
<https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=09000016806a8fe8>

III. Vurdering av søknader bør ta utgangspunkt i konkrete aktiviteter og hvorvidt disse bidrar til å oppfylle rammekonvensjonens formål, fremfor medlemstall

I §7 legges det vekt på medlemstall i forbindelse med vurdering av søknader. Ombudet mener at vurdering av tilskudd bør i all hovedsak knyttes til konkrete behov i gruppen, organisasjonens oppgitte aktiviteter og hvorvidt aktivitetene støtter opp om formålene i rammekonvensjonen slik disse uttrykkes i forskriftens §1.

I lys av at landets nasjonale minoriteter fortsatt er preget av konsekvensene av assimilering, forforskning og forsøk på utryddelse er det viktig å anerkjenne at det kan være vanskelig om ikke umulig for disse å danne landsdekkende medlemsorganisasjoner. Ombudet kan derfor ikke se behov for at antall medlemmer bør vektlegges i denne sammenheng. Det kan riktignok tenkes at noen organisasjoner kan vise til store medlemstall og behov for driftsmidler knyttet til dette. For disse vil det være naturlig å vise til konkrete behov utledet av deres medlemstall, som grunnlag for driftstilskuddet. Ombudet mener likevel at en organisasjon som kan vise til kostnader knyttet til annen relevant aktivitet ikke skal straffes med et lavere tilskudd bare fordi de ikke kan vise til konkrete medlemstall.

Avslutningsvis vil ombudet understreke at vurdering av tilskudd må ta høyde for at minoritetskultur ikke er fastlåst i tid, men skal ha samme mulighet til å utvikle og endre seg med tiden som majoritetskulturen. Dette poenget trekkes frem av Europarådets veiledning:

'With respect to the obligation of states parties to promote the conditions for the preservation and development of national minority cultures, this also implies that the term 'minority culture' must not be interpreted in a static, unitary or limiting sense. It is each person belonging to a national minority who, in line with the right to free self-identification, decides how he or she will practise the minority culture or identity. Accordingly, not only is the right to preserve traditions protected but also the right to develop a minority culture in line with broader societal evolution, and to form contemporary expressions of minority identity.'¹³

¹³ *The Framework Convention: a key tool to managing diversity through minority rights – Thematic commentary No. 4: The scope and application of the Framework Convention for the Protection of National Minorities*, side 16.
<https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=09000016806a8fe8>

Vennlig hilsen

Mariette Lobo
fagdirektør

Christopher Gambert
fagdirektør

Dokumentet er elektronisk godkjent, og gyldig uten signatur.